CEZARINA ADAMESCU

CÂND SFINȚII SE ÎNTORC ACASĂ

- florilegiu antonian -

MOTO:

„Fiecare om trebuie să devină sfânt pentru a obține dreptul la divinitate."
- Constantin Brâncuşi -

Dedic această carte preotului ANTON DEMETER, O.F.M.Conv., şi tuturor preoților şi fraților franciscani care preacinstesc pe patronul lor spiritual, Sfântul Anton de Padova, purtându-i numele.

IMN PENTRU SFÂNTUL IUBIRII

Popoare te-aclamă ca sfânt popular
Antoane, la tine şi nu în zadar
Vin astfel să-şi afle durerii alin
În mii de icoane te-adoră, se-nchin
Din cânturi de slavă-ți ridică altar,
O, sfinte Antoane – aducându-ți în dar
Prinosul de drag şi pios legământ
Evlavie sfântă din sacrul cuvânt.
Cuvântul Cuvintelor de la Început
Cel fără sfârşit şi în veci nepierdut
Cel nepieritor, chip de om întrupat
Din Dumnezeul cel adevărat.
Tu – crinul iubirii îl întruchipezi
Mai alb ca zăpezile dintre zăpezi
Şi pâinea cuvântului când o împărțeşti
Tu saturi deplin pe săracii aceşti
Ce-aleargă la tine cerând ajutor
Căci eşti deopotrivă sortit tuturor
Creştini şi păgâni astăzi te recunosc
Şi-ți sorb împreună parfumul de mosc
Al neprihănirii şi-al Duhului Sfânt.
Eşti cel mai iubit de pe-ntregul pământ
Şi nu e om vrednic acela ce nu
Presimte că „Sfântul Iubirii" – eşti tu!

LEGEA IUBIRII

Cu duh sărac şi fericit
Antoane, mai smerit ca altul,
În tine Domnu-i preamărit,
Se bucură pe veci Înaltul.

Şi cântă-un serafim uimit
Că tu, ca lege de iubire,
Antoane-n toate-ai împlinit
Poruncile de FERICIRE.

Şi legi ai propovăduit;
Dar dintre toate, cea mai mare
E legea-n care L-ai iubit
Pe Domnul ca pe fiecare

Din semenii cei mai micuți,
Din cei bolnavi, umili, respinşi
Numiți de Francisc: „sărăcuți”
De dragostea de cruce-nvinşi.

Minorii binecuvântați
Ai fericirilor divine
Chemați de veacuri „micii frați”
Ce moştenesc Supremul Bine.

TE AŞTEPTĂM

Tu vii la noi, Antoane bune
Nu doar purtat în chip de moaşte.
Cereasca ta înțelepciune
Întreaga lume-o recunoaşte.

Te recunosc ca sfânt creştin
Şi te respectă chiar păgânii.
Îți ies în cale şi se-nchin
Copiii, tinerii, bătrânii.

De ziua ta cu flori sfințite
Românii vin de prin cătune,
Oraşe, sate-nsuflețite
Te-ntâmpină, Antoane bune.

Te-au aşteptat să te atingă
De veacuri multe-adânc pioşii
Evlavia să nu se stingă
Să se trezească credincioşii

La dragoste şi la speranță
La Legea sfântă a iubirii,
Smerenie şi toleranță
Râvnind la pacea nemuririi.

CÂND SFINȚII SE ÎNTORC ACASĂ

Cu pâine şi cu vin pe masă,
Să îi ieşim-nainte-anume,
Căci sfântul se întoarce-acasă :
Acasa lui e-ntreaga lume.

A colindat mii de ocale
Opt secole pe-ntreg pământul
Şi-acum îl întâlnim pe cale
Să ne primească nouă cântul.

Şi rugăciunea de iubire,
De cerere, de vindecare.
Şi gând pios de mulțumire
Străbate azi pe fiecare.

Creştinii-i duc într-una dorul
Şi-l preamăresc, căci i-a fost datul
Să poarte-n brațe Pruncuşorul
Ce lumii-a ridicat păcatul.

SFÂNTUL CELOR MICI

„Sfântul minunilor” ți se spunea,
„Sfântul săracilor” şi al iubirii,
Al celor umili pe care-i unea
Regele regilor, al răstignirii.

Întreaga Padovă te-a adoptat
Şi chiar oraşele cele trufaşe
Te-au recunoscut când ai predicat
Pentru făpturile mai nevoiaşe.

Pentru sărmanii copii şi maturi
Şi pentru smeriții lumii aceste
Dându-le daruri de învățături
Comori de neşters ale sferei celeste.

ŞI PRIMĂVARA-MI PARE SFÂNTĂ

Şi primăvara-mi pare sfântă
Şi sufletul întinerit
Când ştiu că-ntreaga fire cântă,
Când vii la noi, Anton iubit!

Mă-ndeamnă gândul la visare
Şi la porniri de fapte noi,
Alung chiar semnul de-ntrebare
Şi întristarea din nevoi.

Să te primesc aş vrea, la masă
Cu-mbrăţişări frăţeşti, părinte,
Bine-ai venit la noi acasă,
Bine-ai venit, Antoane sfinte!

RĂSUNĂ UNIVERSUL

În fața tronului din Rai
Cu sfinții îngeri în smerire
Te recunosc, Anton cum stai
Şi mijloceşti milostivire.

Te cheamă toți în ajutor :
Săraci, bogați, bolnavi şi teferi,
Te strigă-n taină sau în cor
Pământ şi stele şi luceferi.

Nu pregetă să se supună
Cu glas smerit şi blând implora
În orice clipă, orice oră
Şi Universu-ntreg răsună,

De rugi fierbinți aduse ție
Mijlocitor la Sfânt, Cuvântul
Ca să conduci spre-Împărăție
Creştini de pe întreg pământul.

MARTIR ÎN DORINȚĂ

Vârtejul lumii nu te-a prins
De mic copil ai fost, Antoane,
De cele pământeşti desprins
Precum un sfânt din vechi icoane.

Curat ca floarea cea de crin
Şi-arzând de dor ca mucenicii
Ai împărțit întreg suspin
Şi mila ta ,cu cei mai micii

Cu cei smeriți şi blânzi şi buni
- Un fir de praf purtat de vântul -
Ai vrut martir şi la păgâni
Să propovăduieşti Cuvântul.

Te-ai socotit ca un „nimic”
Un strop de rouă în oceane
Iar Dumnezeu fiindc-ai fost mic
Te-a preamărit pe drept, Antoane !

SFÂNTUL TUTUROR

Răsune trâmbițe în cer
Şi cânt de îngeri să răsune
Şi să-i aştearnă lăicer
Că-i „sfânt potir de-nțelepciune”.

Lumina şi „podoaba minții”
Ce-au strălucit în chip smerit
În măiestria elocinței
La sfântul cel mai îndrăgit,

Ce-a colindat cu tot avântul
Printre eretici şi păgâni,
Vestindu-L pe Cristos-Cuvântul
Şi-acum e-n țară la români,

Care-l cinstesc în veac, smeriți
Ca frate-al lor, al celor blânzi
Al celor mici şi necăjiți
Şi al sărmanilor flămânzi,

Ce îl aşteaptă cu tot dorul
Şi cu credință-n ajutor
Să vină-acasă frățiorul
Anton, că-i sfântul tuturor.

COLIND DE AŞTEPTARE

E astăzi sărbătoare-n Cer
Şi pe pământ e sărbătoare :
Creştinii-ți cântă lerui-ler
Şi te întâmpină c-o floare.

Tu vii ca pelerin mergând
Pe jos, prin praf, purtând sandale,
Mai poposind, mai alergând
Spre-acei ce-aşteaptă alinare.

Stau crinii albi ca neaua-n vânt
Parfumul lor să-ți umple pieptul
Şi toți creştinii pe pământ
Îți spun : „Anton cel înțeleptul”;

Cel învățat, în har smerit,
Purtând pecetea demnității.
Eşti în virtuți îmbogățit
Cu crinul alb al purității.

DOMNUL S-A MILOSTIVIT

Urmaş al lui Cristos smerit,
În haruri-nalte înțelept,
E sfântul cel mai fericit
Că L-a ținut pe Prunc la piept.
Maria şi Iosif mereu
Se-ndestulau în dezmierdare
Cu Pruncul sfânt de Dumnezeu
Ce nu avea asemănare.
Dar Domnul s-a milostivit
Şi-a coborât într-o chilie
La frățiorul istovit
De boală de hidropizie;
Să îi aline al său chin,
Durerea să i-o ia-ntr-o clipă
Să-i soarbă-amarul din suspin
Să-l poarte-uşor ca pe-o aripă
De înger spre Înaltul Cin.
S-arate îndurarea-i sfântă
Şi să-l conducă-n ceruri lin,
Unde-l aşteapt-ospăț de nuntă.

ÎȚI MULȚUMIM

Antoane, piatră nestemată
A curăției şi virtuții;
Credință fără nici o pată
Pe care-o poartă „sărăcuții”

Minorii lumii, frați de cruce,
Urmaşi Seraficului sfânt;
Puterea gândului mă duce
La sfânt Cuvântul din Cuvânt,

Pe care L-ai slujit cu sârg,
Cu umilință şi tărie.
Iar roadele când dau în pârg
Îți mulțumim, Antoane, ție !

BINE AI VENIT !

Mai mândre-s satele străbune
Cu iz de sfânt şi veşnicie
Şi amiros a-nțelepciune
A busuioc şi iasomie.

Şi casele s-au primenit
Cu un şuvoi de apă vie
Urându-ți „Bine ai venit!”
Se-nchină-adânc, Antoane ție!

Românii ies cu drag la porți
Să îl petreacă pe acel
Ce pentru vii şi pentru morți
Trimis e de Emanuel.

Se-nchină sfinții în icoane
Întreaga obşte luminează
Şi toți creştinii lăcrimează
Când te privesc pios, Antoane !

„CHIVOTUL CELUI ÎNȚELEPT”

Antoane ,suflet de copil,
Neprihănit ca nimeni altul
La tine-a coborât tiptil
Un Prunc ceresc din Preaînaltul
Şi sfântul Tron al Celui Drept
Cel Creator Atotputernic
Eşti „chivot” celui Înțelept
Pios în fapte şi cucernic.
Te-a bucurat cerescul Fiu.
L-ai mângâiat cu drag, căci cine
Simțit-a mai profund ,mai viu
Căldura dragostei divine?
La pieptul tău cel ostenit
De boală încercat şi sete
Ocrotitorul ocrotit
A coborât să te îmbete
Cu dulcele surâs divin
Cu mângâieri şi şoapte line
De-aceea astăzi ți se-nchin
Şi vin mulțimi plângând , la tine !

PRINOS DE RUGĂ

Prin oraşe, târguri, sate,
Trece Sfânt-Anton, curatul
Ca să mângâie veleatul
De greşeli şi de păcate.

Vin sfios cu flori în mâini
Cete de flăcăi, fecioare
Ca la preoții bătrâni
Să le spună ce îi doare.

Să-i aducă şi prinos
Rugi fierbinți în plină vară
Şi îi mulțumesc frumos
C-a venit la noi în țară.

SFINȚIREA CRINILOR

În a cerului cupolă
Străluceşte o cunună
Sfânta lui aureolă
Care-n rugă ne adună

Îl întâmpină creştinii
Din cetate în cetate
Să sfințească pururi crinii
Frate el unind cu frate.

Pace mijlocind şi bine,
Bunăstare-n toate, spor
Îl cunoaşte orişicine
Că e sfântul tuturor.

Vremea fie bună ,rea,
Vin creştini la el în şir
Binecuvântări să ia
Şi-al iubirii sfânt potir.

CRÂMPEI DE NEMURIRE

Tăcerea zărilor e mai adâncă
Mai dură chiar decât o stâncă.
În ea nu se aud decât
Cuvinte moarte, doar atât.

Ce pace albă împrejur!
O clipă de-aş putea să fur
Din înstelata veşnicie
O clipă doar, ți-aş da-o ție

Să faci cu ea tot ce pofteşti
Să o azvârli în mări cereşti
S-o nimiceşti de vrei sub lut
S-o plămădeşti de la-nceput

Şi clipă după clipă gemă
Aş împleti o diademă:
O diademă de iubire
Crâmpei râvnit de nemurire.

RĂMÂI CU NOI

Lumina celor rătăciți
O Sfinte, preacurat şi mare
Eşti dintre-aceia fericiți
La care vine fiecare
Ca pâine să le dai, putere,
Şi apă-aşa cum ai promis,
Şi lapte să le dai şi miere
Şi Soarele din Paradis.
Izvorul sfânt de apă vie
Ce-ți udă fruntea, răcoros
Şi fructe care te îmbie
Şi mai presus de tot, Cristos.
Luminător al orbilor
Ai fost numit căci dai vedere
Acelora ce fără vrere
Mai zac în lumea umbrelor
Căci nu cunosc Lumina Vieții,
Lumina Lumii nu o ştiu
Pierzându-şi anii tinereții
În disperare şi pustiu.
Azi vii la noi din depărtare,
De peste veac, de peste zări,
Noi pâine-ți oferim şi sare
Rămâi cu noi în încercări.

MĂIASTRA DIN PRIVIRI

Tu perlă eşti de sărăcie
Şi nestemat de ascultare.
Te-ntorci acum din pribegie;
Românii vin în venerare

Şi mici şi mari, ca-n zi de Paşti
Că-i trandafirul de iubire
Şi sărutând cinstite moaşte
Rămân în semn de mulțumire

C-un simțământ de pace lină,
De linişte adâncă-n piept
Şi cu izvorul de lumină
Țâşnit din Soarele-nțelept.

Rămân c-un dor de tine, Antoane
Şi c-o măiastră în priviri
Şi candela unei icoane
A celei mai adânci iubiri.

LÂNGĂ DOMNUL

Cum apa revine în apă
Pământul se-ntoarce-n pământ
Iar cerul de fulgere scapă
Şi frunza-i pe coame de vânt.

Natura din noi reînvie
Ca-n iureşul vieții de-apoi
Când fi-vom în Împărăție
Vom sta lângă „Domnul cu noi”

Vom sta lângă Emanuel
Privindu-L pe Domnul în față
Pe blândul şi candidul Miel
Prin moartea Lui dându-ne Viață.

AVOCATUL NOSTRU

Din Patria cerească vii
În umilință înțelept
Al Sfintei Sale-Împărății
Moştenitor de drept.

Din înălțimi de neatins
Cobori la frații tăi
Cu crucea răstignirii-ncins
Să-i aperi pe cei răi

Tu – avocat al tuturor
Pe lângă Blândul Tată
Antoane, vii în ajutor
De fiecare dată.

Ai străbătut ca pelerin
Venind prin praf, pe jos, agale,
Ca să ne faci cu pâine, vin,
Moşneni ai bunurilor Sale.

DARURI SFINTE

În merite eşti eminent
Şi în virtuți alese-n frunte
Mereu prevenitor, atent
La grijile cele mărunte

Ale micuților sărmani
Ce vin la tine cu speranță
Să dobândească-n loc de bani
Iubire, milă, toleranță.

Tu nu-i dezamăgeşti nicicând
Le dai prinos de daruri sfinte
Şi le vorbeşti, Antoane blând
Ca bun şi milostiv Părinte.

„PRIETENUL LUI DUMNEZEU”

Ai fost ales, Antoane-anume,
„prietenul lui Dumnezeu”
„un sfânt iubit de-ntreaga lume”
Aş vrea să te iubesc şi eu

Precum L-ai adorat pe-Acel
Peste măsură de smerit
Ce s-a-ntrupat, Emanuel
Şi de păcat ne-a mântuit.

Un astru eşti, strălucitor
Pe firmamentul bolții clare,
Antoane, vino-ntr-ajutor
Te-aşteaptă nații şi popoare

De secole recunoscut
Prin mii de semne şi minuni
Ne-aduni pe toți sub al tău scut
Ca să ne faci mai sfinți, mai buni.

DARURI CU FOLOS

Iubitor de curăție
Reazem drept pentru săraci
Tu câştigi în veşnicie
Merit pentru tot ce faci.

Însă dar mai cu folos
Şi virtutea cea mai mare
Este că înspre Cristos
Îi conduci pe fiecare.

Şi prin sfânta-ți mijlocire
Pace-aduci cum ai promis
Îndreptând spre fericire
Sufletele-n Paradis.

CU FRAȚII-N COMUNIUNE

Năpădiți de încercări
Se îndreaptă către tine
Vin din cele patru zări
Căci le-aduci „PACE ŞI BINE”!

Oameni greu împovărați
De necazuri şi păcate
Lângă tine se simt frați
Ca într-o comunitate.

Trupu-i slab şi omenesc
Însă – mădulare – o mie,
În sfințenie trudesc
Să trăiască-n armonie.

Şi-n comuniune pot
Să lucreze cu folos
Toți alcătuind un TOT
Cu Supremul Cap – Cristos!

SĂ-I DĂM CINSTIRE

Mii de cinstitori fervenți
Se adună-n jurul lui
Şi prevenitori, atenți,
Dau cinstire sfântului.

El răspunde la apel
Şi ascultă cu răbdare
Vindecând cu mare zel
Sufletele-n încercare.

Cu ataşament pios
Vin cu dragoste şi dor
Că-i conduce la Cristos
Dumnezeu – Mântuitor.

CANDELĂ VIE

Meritele tale sfinte
Sunt comori de mărgărinte,
Roze în câmpii şi crini
În mirifice grădini.

Şi mai sunt adânci izvoare
De lumini strălucitoare
Ce de beznă îi feresc
Pe acei ce rătăcesc.

Tu eşti candela mea vie,
Sfinte-Antoane şi-n vecie
Mă conduci înspre Acel
Dumnezeu – Emanuel.

De primejdii sufleteşti
Sfinte-Anton, tu ne fereşti
Şi găseşti pe neştiute
Toate cheile pierdute
Ale Raiului ceresc
Şi de-aceea te cinstesc
Toate neamurile-n veac
Caută la tine leac,
În necaz, în întristări
Şi din cele patru zări
Se adună să se-nchine
Cu încredere în tine
Că le vii în ajutor
Sfânt iubit – al tuturor.

DREPTATEA SE-MPLINEŞTE-N MILĂ

Întinde mâna nemuririi
Părinte, peste fiii tăi
Şi cheamă-ne din legea firii
Ne ia din ale morții văi.

Înscrie-ne în Cartea Vieții
Şi răsfoind filă cu filă
Ne fii luntraş la malul ceții
Dreptatea s-o-mplineşti în milă.

Să ne conduci înspre Lumină
Prin beznă – candelă ne fii
Ca trecerea să fie lină
Pentru sărmanii tăi copii.

PĂMÂNTUL TE RECUNOAŞTE

Te-ntorci la fraţii tăi români
Tu, sfânt al tuturor, Antoane,
Noi te rugăm să nu amâni
Să binecuvântezi icoane.

Un frate blând printre păgâni
Ai vrut să mori pentru Cristos
Să-mparţi la toţi cuvin te – pâini
Jertfindu-ţi viaţa cu folos.

Cu gesturi – pârg făceai minuni
Şi predicai la peşti, la broaşte,
Te recunosc cei răi, cei buni,
Pământu-ntreg te recunoaşte.

L-AI STRÂNS PE PRUNC LA PIEPT

Un dar mai sfânt şi mai frumos
Nu ți s-a dat în scruta-ți viață
Decât să-l porți chiar pe Cristos
În chip de Prunc, Antoane-n brață.

L-ai strâns la piept ca-n sânul mumii
Pe Însuşi Dumnezeu copil
În chip de om venit umil
Să curețe păcatul lumii.

La fel ca Francisc legănând
Un Prunc abia născut în paie
Te-ai bucurat când în odaie
Ți-a apărut Isus cel blând

SFÂNTUL CEL MAI VENERAT

Din Lisabona ai plecat
Ducând la toți vestire bună
Şi Padova te-a adoptat
Şi-ntreaga lume împreună

Te recunoaşte şi te cântă
Eşti deopotrivă venerat
Să te slăvească se avântă
Ca sfântul cel mai învățat.

EŞTI ÎNDRĂGIT

Ca Francisc, fratele smerit
Nicicând nu ți-ai vădit ştiința
Şi-ai refuzat chiar elocința
Iubind pe Domnul Răstignit.
Deşert – înțelepciunea toată
Ți se părea, deşi odată
Te-ai prins în ea ca într-o cursă:
Cenuşă prin clepsidră scursă
Şi cerul însuşi te-a primit
Senin, cu brațele deschise
Ca pe un frate îndrăgit
Să-ți dăruiască ce-ți promise :
Pe cel ce-a fost Lumina lumii
Salvând întreaga omenire
Cel Întrupat în taina humii
Din bunătate şi iubire.
Chiar Fiul Tatălui ceresc
Părinte-a toate Creator
Pentru acei care-L iubesc
Fiind pe veci Mântuitor.

L-AI LEGĂNAT PE DOMNUL

Chiar Dumnezeu s-a odihnit
În brațele-ți curate
În chip pe Prunc Divin menit
Să spele lumea de păcate.

Tu L-ai primit cu mângâieri
Şi dulci alinuri, de-nchinare
Trudit de ziua cea de ieri
I-ai aşternut la sân ştergare.

L-ai legănat cu cântec blând
Pe Domnul şi i-ai dat îndemn
Să doarm-acum, căci în curând
Va fi crucificat pe lemn.

VORBEŞTE-MI TU…

Tu, floare de virtute
În veci neofilită
De pe cărări pierdute
Mă-ntoarce, obosită.

Şi fă să-mi aflu pace
În sfânta rugăciune
Şi-atunci când cerul tace
Vorbeşte-mi tu, preabune.

Vorbeşte-mi tainic, seara
Când luna-ncet colindă
Mai pală decât ceara
Şi-ajunge până-n tindă.

Şopteşte-mi dimineața
Cuvântul mângâios
Şi-alungă-mi toată ceața.
Vorbeşte-mi de Cristos.

De Maica, lângă Cruce
Şi cât a suferit
Că i-a fost dat s-apuce
Să-L vadă răstignit.

Vorbeşte-mi, frățioare,
Că-mi place cum vorbeşti
Pe arşiți,pe răcoare
Căci tu mă linişteşti.

Vorbeşte-mi numai mie
Cum din genuni, de sus,
La tine în chilie
A coborât Isus.

Cum s-a jucat Micuțul
Cum blând te-a mângâiat
Şi surâzând, Pruncuțul
Te-a binecuvântat.

Precum odinioară
L-a legănat în cânt
În mâna-i de Fecioară
Şi-n brațul ei preasfânt

În veci Neprihănita
Şi pururi, Maria
De Duhul adumbrită
Pe Dumnezeu – Mesia.

IMPLOR MILOSTIVIRE

La tine, medicul ceresc
Să mă tămădui de-ntristare
Alerg acum să mă sfințesc
Şi să mă bucur de-ndurare.

Implor milostivire-n Cer
Să-mi dobândeşti putere.
De-aceea, Sfinte-Antoane-ți cer
Mă-ntoarce din durere.

Destul – o mână să-mi întinzi
Să-mi vindeci rănile lumeşti
Şi-o flacără din nou s-aprinzi
A nestematelor cereşti.

RĂSPLATĂ DUPĂ FAPTĂ

De merite – cunună sfântă
Ți-ai câştigat în scurta-ți viață.
De-aceea îngerii îți cântă
Cu glas serafic, de dulceață.

N-ai căutat onor, cinstire
Cât pe pământ ai pribegit
Ci-n sfântă propovăduire
Tu pe Isus l-ai preamărit.

Pe Cel ce crucea lumii-a dus
În nevoire, pe Calvar.
Tu L-ai vestit doar pe Isus
Primind milostivirea-n dar.

Ai dus cu El o grea povară
Luptând a vieții luptă dreaptă
Primind cereasca Lui comoară
Răsplată sfântă după faptă…

CERERE DE AJUTOR

„Trâmbița Sfântului Duh” ți s-a spus
Sfinte Antoane, vrednic nespus,
Să te măsori cu-nvățații lumeşti
Şi-n umilința slavei cereşti

Dai mângâiere în întristări
Ştergi îndoială, ridici ocări.
Tu eşti vederea celor orbiți
Hrană şi apă la înflămânziți.

Eşti pacea sfântă a celor blânzi
Şi eşti puterea celor plăpânzi.
Sfinte Antoane eşti tot pentru noi
Scapă-ne de întristări şi nevoi.

TE SLĂVIM

Eşti pentru creştini, preasfinte
Pârgă de luare-aminte;
Sfânt exemplu de urmare
Pildă de cuminecare.

Căci împarţi pe săturate
Apă sfântă şi bucate,
Trup şi sânge prea curat
Pe altare picurat.

Şi ne dărui vindecare
Pace şi iluminare.
Taina asta peste fire
Ne aduce mântuire

Roade neîmpuţinate
Şi belşug de sănătate.
Pentru acestea te slăvim
Sfinte-Antoane-ţi mulţumim!

CU TINE ALĂTURI

Creştinii ți se-nchină
Şi-n cor te preamăresc,
Căci eşti a lor lumină:
Un frățior ceresc.
Pe toți i-ajuți cu daruri
Şi mijloceşti minuni.
În cer, prinos de haruri
Nepieritoare-aduni.
Cu tine-alături, Sfinte
Să biruim ce-i rău,
De noi adu-ți aminte
Ne ia la sânul tău.
Cum ai ținut Prea sfinte
Divinul Prunc iubit
În brațele-ți cuminte,
Şi-n cânt L-ai adormit.
Şi ca pe-un înger gingaş
Zâmbind L-ai alintat
Deşi El e de-a pururi
Cerescul Împărat.

CEREASCA HRANĂ

Atât de generos şi blând
O, milostive frate,
E doar Cerescul Miel plăpând
Hrănind pe săturate

Din propriul Trup, din propriul Sânge
Cu vinul proaspăt înspumat
Şi pâinea ce pe-altar se frânge
Poporul pururi însetat.

Cerească hrană vin şi iau
Din veac, frate cu frate,
Ce îl mănâncă şi îl beau
Mulțimi nenumărate.

UNIȚI ÎN HAR

Eu vă rog stăruitor,
Sfinte-Antoane, sfinți iubiți
Să rămânem strâns uniți
Toți în harul sfințitor.

Voi să fiți mijlocitori,
Sus la Domnul pentru noi
Grabnicii ajutători
În necazuri şi nevoi.

Vin cu rugăciuni fierbinți,
Sfinților iubiți ,vă cer
Pe pământ ca şi în cer
În comuniune sfinți

Să rămânem strâns legați
Voi în ceruri, noi ,mai jos ,
Căci suntem cu toții frați
Ai preabunului Cristos.

MARTIR ÎN DORINȚĂ

În dorință-ai fost martir
Chiar de n-ai murit în chinuri
Ai plătit Iubirii bir
Celor mai Înalte Cinuri.

Căci mucenicia ta
S-a vădit a fi mai cruntă
Decât moartea cea mai grea
Unde zbuciume se-nfruntă

Nații multe-ai cucerit
Şi-al Iubirii ai fost Sfântul;
Pentru Domnul ai murit
Propovăduind Cuvântul.

În nevoi şi-n chin smerit
Cu răbdare şi migală
Tu în cer ai dobândit
O cunună ideală.

CEZARINA ADAMESCU

CÂND SFINȚII SE ÎNTORC ACASĂ

- florilegiu antonian -

MOTO:

„Fiecare om trebuie să devină sfânt pentru a obține dreptul la divinitate.”
- Constantin Brâncuşi -

Dedic această carte preotului ANTON DEMETER, O.F.M.Conv., şi tuturor preoților şi fraților franciscani care preacinstesc pe patronul lor spiritual, Sfântul Anton de Padova, purtându-i numele.

IMN PENTRU SFÂNTUL IUBIRII

Popoare te-aclamă ca sfânt popular
Antoane, la tine şi nu în zadar
Vin astfel să-şi afle durerii alin
În mii de icoane te-adoră, se-nchin
　　Din cânturi de slavă-ți ridică altar,
　　O, sfinte Antoane – aducându-ți în dar
　　Prinosul de drag şi pios legământ
　　Evlavie sfântă din sacrul cuvânt.
Cuvântul Cuvintelor de la Început
Cel fără sfârşit şi în veci nepierdut
Cel nepieritor, chip de om întrupat
Din Dumnezeul cel adevăra.t
　　Tu – crinul iubirii îl întruchipezi
　　Mai alb ca zăpezile dintre zăpezi
　　Şi pâinea cuvântului când o împărțeşti
　　Tu saturi deplin pe săracii aceşti
Ce-aleargă la tine cerând ajutor
Căci eşti deopotrivă sortit tuturor
Creştini şi păgâni astăzi te recunosc
Şi-ți sorb împreună parfumul de mosc
　　Al neprihănirii şi-al Duhului Sfânt.
　　Eşti cel mai iubit de pe-ntregul pământ
　　Şi nu e om vrednic acela ce nu
　　Presimte că „Sfântul Iubirii” – eşti tu!

LEGEA IUBIRII

Cu duh sărac şi fericit
Antoane, mai smerit ca altul,
În tine Domnu-i preamărit,
Se bucură pe veci Înaltul.

Şi cântă-un serafim uimit
Că tu, ca lege de iubire,
Antoane-n toate-ai împlinit
Poruncile de FERICIRE.

Şi legi ai propovăduit;
Dar dintre toate, cea mai mare
E legea-n care L-ai iubit
Pe Domnul ca pe fiecare

Din semenii cei mai micuți,
Din cei bolnavi, umili, respinşi
Numiți de Francisc: „sărăcuți”
De dragostea de cruce-nvinşi.

Minorii binecuvântați
Ai fericirilor divine
Chemați de veacuri „micii frați”
Ce moştenesc Supremul Bine.

TE AŞTEPTĂM

Tu vii la noi, Antoane bune
Nu doar purtat în chip de moaşte.
Cereasca ta înțelepciune
Întreaga lume-o recunoaşte.

Te recunosc ca sfânt creştin
Şi te respectă chiar păgânii.
Îți ies în cale şi se-nchin
Copiii, tinerii, bătrânii.

De ziua ta cu flori sfințite
Românii vin de prin cătune,
Oraşe, sate-nsuflețite
Te-ntâmpină, Antoane bune.

Te-au aşteptat să te atingă
De veacuri multe-adânc pioşii
Evlavia să nu se stingă
Să se trezească credincioşii

La dragoste şi la speranță
La Legea sfântă a iubirii,
Smerenie şi toleranță
Râvnind la pacea nemuririi.

CÂND SFINȚII SE ÎNTORC ACASĂ

Cu pâine şi cu vin pe masă,
Să îi ieşim-nainte-anume,
Căci sfântul se întoarce-acasă :
Acasa lui e-ntreaga lume.

A colindat mii de ocale
Opt secole pe-ntreg pământul
Şi-acum îl întâlnim pe cale
Să ne primească nouă cântul.

Şi rugăciunea de iubire,
De cerere, de vindecare.
Şi gând pios de mulțumire
Străbate azi pe fiecare.

Creştinii-i duc într-una dorul
Şi-l preamăresc, căci i-a fost datul
Să poarte-n brațe Pruncuşorul
Ce lumii-a ridicat păcatul.

SFÂNTUL CELOR MICI

„Sfântul minunilor” ți se spunea,
„Sfântul săracilor” şi al iubirii,
Al celor umili pe care-i unea
Regele regilor, al răstignirii.

Întreaga Padovă te-a adoptat
Şi chiar oraşele cele trufaşe
Te-au recunoscut când ai predicat
Pentru făpturile mai nevoiaşe.

Pentru sărmanii copii şi maturi
Şi pentru smeriții lumii aceste
Dându-le daruri de învățături
Comori de neşters ale sferei celeste.

ŞI PRIMĂVARA-MI PARE SFÂNTĂ

Şi primăvara-mi pare sfântă
Şi sufletul întinerit
Când ştiu că-ntreaga fire cântă,
Când vii la noi, Anton iubit!

Mă-ndeamnă gândul la visare
Şi la porniri de fapte noi,
Alung chiar semnul de-ntrebare
Şi întristarea din nevoi.

Să te primesc aş vrea, la masă
Cu-mbrățişări frățeşti, părinte,
Bine-ai venit la noi acasă,
Bine-ai venit, Antoane sfinte!

RĂSUNĂ UNIVERSUL

În fața tronului din Rai
Cu sfinții îngeri în smerire
Te recunosc, Anton cum stai
Şi mijloceşti milostivire.

Te cheamă toți în ajutor :
Săraci, bogați, bolnavi şi teferi,
Te strigă-n taină sau în cor
Pământ şi stele şi luceferi.

Nu pregetă să se supună
Cu glas smerit şi blând imploră
În orice clipă, orice oră
Şi Universu-ntreg răsună,

De rugi fierbinți aduse ție
Mijlocitor la Sfânt, Cuvântul
Ca să conduci spre-Împărăție
Creştini de pe întreg pământul.

MARTIR ÎN DORINȚĂ

Vârtejul lumii nu te-a prins
De mic copil ai fost, Antoane,
De cele pământeşti desprins
Precum un sfânt din vechi icoane.

Curat ca floarea cea de crin
Şi-arzând de dor ca mucenicii
Ai împărțit întreg suspin
Şi mila ta ,cu cei mai micii

Cu cei smeriți şi blânzi şi buni
- Un fir de praf purtat de vântul -
Ai vrut martir şi la păgâni
Să propovăduieşti Cuvântul.

Te-ai socotit ca un „nimic”
Un strop de rouă în oceane
Iar Dumnezeu fiindc-ai fost mic
Te-a preamărit pe drept, Antoane !

SFÂNTUL TUTUROR

Răsune trâmbițe în cer
Şi cânt de îngeri să răsune
Şi să-i aştearnă lăicer
Că-i „sfânt potir de-nțelepciune”.

Lumina şi „podoaba minții”
Ce-au strălucit în chip smerit
În măiestria elocinței
La sfântul cel mai îndrăgit,

Ce-a colindat cu tot avântul
Printre eretici şi păgâni,
Vestindu-L pe Cristos-Cuvântul
Şi-acum e-n țară la români,

Care-l cinstesc în veac, smeriți
Ca frate-al lor, al celor blânzi
Al celor mici şi necăjiți
Şi al sărmanilor flămânzi,

Ce îl aşteaptă cu tot dorul
Şi cu credință-n ajutor
Să vină-acasă frățiorul
Anton, că-i sfântul tuturor.

COLIND DE AŞTEPTARE

E astăzi sărbătoare-n Cer
Şi pe pământ e sărbătoare :
Creştinii-ți cântă lerui-ler
Şi te întâmpină c-o floare.

Tu vii ca pelerin mergând
Pe jos, prin praf, purtând sandale,
Mai poposind, mai alergând
Spre-acei ce-aşteaptă alinare.

Stau crinii albi ca neaua-n vânt
Parfumul lor să-ți umple pieptul
Şi toți creştinii pe pământ
Îți spun : „Anton cel înțeleptul”;

Cel învățat, în har smerit,
Purtând pecetea demnității.
Eşti în virtuți îmbogățit
Cu crinul alb al purității.

DOMNUL S-A MILOSTIVIT

Urmaş al lui Cristos smerit,
În haruri-nalte înțelept,
E sfântul cel mai fericit
Că L-a ținut pe Prunc la piept.
Maria şi Iosif mereu
Se-ndestulau în dezmierdare
Cu Pruncul sfânt de Dumnezeu
Ce nu avea asemănare.
Dar Domnul s-a milostivit
Şi-a coborât într-o chilie
La frățiorul istovit
De boală de hidropizie;
Să îi aline al său chin,
Durerea să i-o ia-ntr-o clipă
Să-i soarbă-amarul din suspin
Să-l poarte-uşor ca pe-o aripă
De înger spre Înaltul Cin.
S-arate îndurarea-i sfântă
Şi să-l conducă-n ceruri lin,
Unde-l aşteapt-ospăț de nuntă.

ÎȚI MULȚUMIM

Antoane, piatră nestemată
A curăției şi virtuții;
Credință fără nici o pată
Pe care-o poartă „sărăcuții”

Minorii lumii, frați de cruce,
Urmaşi Seraficului sfânt;
Puterea gândului mă duce
La sfânt Cuvântul din Cuvânt,

Pe care L-ai slujit cu sârg,
Cu umilință şi tărie.
Iar roadele când dau în pârg
Îți mulțumim, Antoane, ție !

BINE AI VENIT !

Mai mândre-s satele străbune
Cu iz de sfânt şi veşnicie
Şi amiros a-nțelepciune
A busuioc şi iasomie.

Şi casele s-au primenit
Cu un şuvoi de apă vie
Urându-ți „Bine ai venit!”
Se-nchină-adânc, Antoane ție!

Românii ies cu drag la porți
Să îl petreacă pe acel
Ce pentru vii şi pentru morți
Trimis e de Emanuel.

Se-nchină sfinții în icoane
Întreaga obşte luminează
Şi toți creştinii lăcrimează
Când te privesc pios, Antoane !

„CHIVOTUL CELUI ÎNȚELEPT”

Antoane ,suflet de copil,
Neprihănit ca nimeni altul
La tine-a coborât tiptil
Un Prunc ceresc din Preaînaltul
Şi sfântul Tron al Celui Drept
Cel Creator Atotputernic
Eşti „chivot” celui Înțelept
Pios în fapte şi cucernic.
Te-a bucurat cerescul Fiu.
L-ai mângâiat cu drag, căci cine
Simțit-a mai profund ,mai viu
Căldura dragostei divine?
La pieptul tău cel ostenit
De boală încercat şi sete
Ocrotitorul ocrotit
A coborât să te îmbete
Cu dulcele surâs divin
Cu mângâieri şi şoapte line
De-aceea astăzi ți se-nchin
Şi vin mulțimi plângân , la tine !

PRINOS DE RUGĂ

Prin oraşe, târguri, sate,
Trece Sfânt-Anton, curatul
Ca să mângâie veleatul
De greşeli şi de păcate.

Vin sfios cu flori în mâini
Cete de flăcăi, fecioare
Ca la preoții bătrâni
Să le spună ce îi doare.

Să-i aducă şi prinos
Rugi fierbinți în plină vară
Şi îi mulțumesc frumos
C-a venit la noi în țară.

SFINȚIREA CRINILOR

În a cerului cupolă
Străluceşte o cunună
Sfânta lui aureolă
Care-n rugă ne adună

Îl întâmpină creştinii
Din cetate în cetate
Să sfinţească pururi crinii
Frate el unind cu frate.

Pace mijlocind şi bine,
Bunăstare-n toate, spor
Îl cunoaşte orişicine
Că e sfântul tuturor.

Vremea fie bună ,rea,
Vin creştini la el în şir
Binecuvântări să ia
Şi-al iubirii sfânt potir.

CRÂMPEI DE NEMURIRE

Tăcerea zărilor e mai adâncă
Mai dură chiar decât o stâncă.
În ea nu se aud decât
Cuvinte moarte, doar atât.

Ce pace albă împrejur!
O clipă de-aş putea să fur
Din înstelata veşnicie
O clipă doar, ți-aş da-o ție

Să faci cu ea tot ce pofteşti
Să o azvârli în mări cereşti
S-o nimiceşti de vrei sub lut
S-o plămădeşti de la-nceput

Şi clipă după clipă gemă
Aş împleti o diademă:
O diademă de iubire
Crâmpei râvnit de nemurire.

RĂMÂI CU NOI

Lumina celor rătăciți
O Sfinte, preacurat şi mare
Eşti dintre-aceia fericiți
La care vine fiecare
Ca pâine să le dai, putere,
Şi apă-aşa cum ai promis,
Şi lapte să le dai şi miere
Şi Soarele din Paradis.
Izvorul sfânt de apă vie
Ce-ți udă fruntea, răcoros
Şi fructe care te îmbie
Şi mai presus de tot, Cristos.
Luminător al orbilor
Ai fost numit căci dai vedere
Acelora ce fără vrere
Mai zac în lumea umbrelor
Căci nu cunosc Lumina Vieții,
Lumina Lumii nu o ştiu
Pierzându-şi anii tinereții
În disperare şi pustiu.
Azi vii la noi din depărtare,
De peste veac, de peste zări,
Noi pâine-ți oferim şi sare
Rămâi cu noi în încercări.

MĂIASTRA DIN PRIVIRI

Tu perlă eşti de sărăcie
Şi nestemat de ascultare.
Te-ntorci acum din pribegie;
Românii vin în venerare

Şi mici şi mari, ca-n zi de Paşti
Că-i trandafirul de iubire
Şi sărutând cinstite moaşte
Rămân în semn de mulțumire

C-un simțământ de pace lină,
De linişte adâncă-n piept
Şi cu izvorul de lumină
Țâşnit din Soarele-nțelept.

Rămân c-un dor de tine, Antoane
Şi c-o măiastră în priviri
Şi candela unei icoane
A celei mai adânci iubiri.

LÂNGĂ DOMNUL

Cum apa revine în apă
Pământul se-ntoarce-n pământ
Iar cerul de fulgere scapă
Şi frunza-i pe coame de vânt.

Natura din noi reînvie
Ca-n iureşul vieții de-apoi
Când fi-vom în Împărăție
Vom sta lângă „Domnul cu noi”

Vom sta lângă Emanuel
Privindu-L pe Domnul în față
Pe blândul şi candidul Miel
Prin moartea Lui dându-ne Viață.

AVOCATUL NOSTRU

Din Patria cerească vii
În umilinţă înţelept
Al Sfintei Sale-Împărăţii
Moştenitor de drept.

Din înălţimi de neatins
Cobori la fraţii tăi
Cu crucea răstignirii-ncins
Să-i aperi pe cei răi

Tu – avocat al tuturor
Pe lângă Blândul Tată
Antoane, vii în ajutor
De fiecare dată.

Ai străbătut ca pelerin
Venind prin praf, pe jos, agale,
Ca să ne faci cu pâine, vin,
Moşneni ai bunurilor Sale.

DARURI SFINTE

În merite eşti eminent
Şi în virtuţi alese-n frunte
Mereu prevenitor, atent
La grijile cele mărunte

Ale micuţilor sărmani
Ce vin la tine cu speranţă
Să dobândească-n loc de bani
Iubire, milă, toleranţă.

Tu nu-i dezamăgeşti nicicând
Le dai prinos de daruri sfinte
Şi le vorbeşti, Antoane blând
Ca bun şi milostiv Părinte.

„PRIETENUL LUI DUMNEZEU”

Ai fost ales, Antoane-anume,
„prietenul lui Dumnezeu”
„un sfânt iubit de-ntreaga lume”
Aş vrea să te iubesc şi eu

Precum L-ai adorat pe-Acel
Peste măsură de smerit
Ce s-a-ntrupat, Emanuel
Şi de păcat ne-a mântuit.

Un astru eşti, strălucitor
Pe firmamentul bolții clare,
Antoane, vino-ntr-ajutor
Te-aşteaptă nații şi popoare

De secole recunoscut
Prin mii de semne şi minuni
Ne-aduni pe toți sub al tău scut
Ca să ne faci mai sfinți, mai buni.

DARURI CU FOLOS

Iubitor de curăție
Reazem drept pentru săraci
Tu câştigi în veşnicie
Merit pentru tot ce faci.

Însă dar mai   cu folos
Şi virtutea cea mai mare
Este că înspre Cristos
Îi conduci pe fiecare.

Şi prin sfânta-ți mijlocire
Pace-aduci cum ai promis
Îndreptând spre fericire
Sufletele-n Paradis.

CU FRAȚII-N COMUNIUNE

Năpădiți de încercări
Se îndreaptă către tine
Vin din cele patru zări
Căci le-aduci „PACE ŞI BINE”!

Oameni greu împovărați
De necazuri şi păcate
Lângă tine se simt frați
Ca într-o comunitate.

Trupu-i slab şi omenesc
Însă – mădulare – o mie,
În sfințenie trudesc
Să trăiască-n armonie.

Şi-n comuniune pot
Să lucreze cu folos
Toți alcătuind un TOT
Cu Supremul Cap – Cristos!

SĂ-I DĂM CINSTIRE

Mii de cinstitori fervenți
Se adună-n jurul lui
Şi prevenitori, atenți,
Dau cinstire sfântului.

El răspunde la apel
Şi ascultă cu răbdare
Vindecând cu mare zel
Sufletele-n încercare.

Cu ataşament pios
Vin cu dragoste şi dor
Că-i conduce la Cristos
Dumnezeu – Mântuitor.

CANDELĂ VIE

Meritele tale sfinte
Sunt comori de mărgărinte,
Roze în câmpii şi crini
În mirifice grădini.

Şi mai sunt adânci izvoare
De lumini strălucitoare
Ce de beznă îi feresc
Pe acei ce rătăcesc.

Tu eşti candela mea vie,
Sfinte-Antoane şi-n vecie
Mă conduci înspre Acel
Dumnezeu – Emanuel.

De primejdii sufleteşti
Sfinte-Anton, tu ne fereşti
Şi găseşti pe neştiute
Toate cheile pierdute
Ale Raiului ceresc
Şi de-aceea te cinstesc
Toate neamurile-n veac
Caută la tine leac,
În necaz, în întristări
Şi din cele patru zări
Se adună să se-nchine
Cu încredere în tine
Că le vii în ajutor
Sfânt iubit – al tuturor.

DREPTATEA SE-MPLINEŞTE-N MILĂ

Întinde mâna nemuririi
Părinte, peste fiii tăi
Şi cheamă-ne din legea firii
Ne ia din ale morții văi.

Înscrie-ne în Cartea Vieții
Şi răsfoind filă cu filă
Ne fii luntraş la malul ceții
Dreptatea s-o-mplineşti în milă.

Să ne conduci înspre Lumină
Prin beznă – candelă ne fii
Ca trecerea să fie lină
Pentru sărmanii tăi copii.

PĂMÂNTUL TE RECUNOAŞTE

Te-ntorci la frații tăi români
Tu, sfânt al tuturor, Antoane,
Noi te rugăm să nu amâni
Să binecuvântezi icoane.

Un frate blând printre păgâni
Ai vrut să mori pentru Cristos
Să-mparți la toți cuvin te – pâini
Jertfindu-ți viața cu folos.

Cu gesturi – pârg făceai minuni
Şi predicai la peşti, la broaşte,
Te recunosc cei răi, cei buni,
Pământu-ntreg te recunoaşte.

L-AI STRÂNS PE PRUNC LA PIEPT

Un dar mai sfânt şi mai frumos
Nu ți s-a dat în scruta-ți viață
Decât să-l porți chiar pe Cristos
În chip de Prunc, Antoane-n brață.

L-ai strâns la piept ca-n sânul mumii
Pe Însuşi Dumnezeu copil
În chip de om venit umil
Să curețe păcatul lumii.

La fel ca Francisc legănând
Un Prunc abia născut în paie
Te-ai bucurat când în odaie
Ți-a apărut Isus cel blând

SFÂNTUL CEL MAI VENERAT

Din Lisabona ai plecat
Ducând la toți vestire bună
Şi Padova te-a adoptat
Şi-ntreaga lume împreună

Te recunoaşte şi te cântă
Eşti deopotrivă venerat
Să te slăvească se avântă
Ca sfântul cel mai învățat.

EŞTI ÎNDRĂGIT

Ca Francisc, fratele smerit
Nicicând nu ți-ai vădit ştiința
Şi-ai refuzat chiar elocința
Iubind pe Domnul Răstignit.
Deşert – înțelepciunea toată
Ți se părea, deşi odată
Te-ai prins în ea ca într-o cursă:
Cenuşă prin clepsidră scursă
Şi cerul însuşi te-a primit
Senin, cu brațele deschise
Ca pe un frate îndrăgit
Să-ți dăruiască ce-ți promise :
Pe cel ce-a fost Lumina lumii
Salvând întreaga omenire
Cel Întrupat în taina humii
Din bunătate şi iubire.
Chiar Fiul Tatălui ceresc
Părinte-a toate Creator
Pentru acei care-L iubesc
Fiind pe veci Mântuitor.

L-AI LEGĂNAT PE DOMNUL

Chiar Dumnezeu s-a odihnit
În brațele-ți curate
În chip pe Prunc Divin menit
Să spele lumea de păcate.

Tu L-ai primit cu mângâieri
Şi dulci alinuri, de-nchinare
Trudit de ziua cea de ieri
I-ai aşternut la sân ştergare.

L-ai legănat cu cântec blând
Pe Domnul şi i-ai dat îndemn
Să doarm-acum, căci în curând
Va fi crucificat pe lemn.

VORBEŞTE-MI TU…

Tu, floare de virtute
În veci neofilită
De pe cărări pierdute
Mă-ntoarce, obosită.

Şi fă să-mi aflu pace
În sfânta rugăciune
Şi-atunci când cerul tace
Vorbeşte-mi tu, preabune.

Vorbeşte-mi tainic, seara
Când luna-ncet colindă
Mai pală decât ceara
Şi-ajunge până-n tindă.

Şopteşte-mi dimineaţa
Cuvântul mângâios
Şi-alungă-mi toată ceaţa.
Vorbeşte-mi de Cristos.

De Maica, lângă Cruce
Şi cât a suferit
Că i-a fost dat s-apuce
Să-L vadă răstignit.

Vorbeşte-mi, frățioare,
Că-mi place cum vorbeşti
Pe arşiți,pe răcoare
Căci tu mă linişteşti.

Vorbeşte-mi numai mie
Cum din genuni, de sus,
La tine în chilie
A coborât Isus.

Cum s-a jucat Micuțul
Cum blând te-a mângâiat
Şi surâzând, Pruncuțul
Te-a binecuvântat.

Precum odinioară
L-a legănat în cânt
În mâna-i de Fecioară
Şi-n brațul ei preasfânt

În veci Neprihănita
Şi pururi, Maria
De Duhul adumbrită
Pe Dumnezeu – Mesia.

IMPLOR MILOSTIVIRE

La tine, medicul ceresc
Să mă tămădui de-ntristare
Alerg acum să mă sfințesc
Şi să mă bucur de-ndurare.

Implor milostivire-n Cer
Să-mi dobândeşti putere.
De-aceea, Sfinte-Antoane-ți cer
Mă-ntoarce din durere.

Destul – o mână să-mi întinzi
Să-mi vindeci rănile lumeşti
Şi-o flacără din nou s-aprinzi
A nestematelor cereşti.

RĂSPLATĂ DUPĂ FAPTĂ

De merite – cunună sfântă
Ți-ai câştigat în scurta-ți viață.
De-aceea îngerii îți cântă
Cu glas serafic, de dulceață.

N-ai căutat onor, cinstire
Cât pe pământ ai pribegit
Ci-n sfântă propovăduire
Tu pe Isus l-ai preamărit.

Pe Cel ce crucea lumii-a dus
În nevoire, pe Calvar.
Tu L-ai vestit doar pe Isus
Primind milostivirea-n dar.

Ai dus cu El o grea povară
Luptând a vieții luptă dreaptă
Primind cereasca Lui comoară
Răsplată sfântă după faptă…

CERERE DE AJUTOR

„Trâmbița Sfântului Duh” ți s-a spus
Sfinte Antoane, vrednic nespus,
Să te măsori cu-nvățații lumeşti
Şi-n umilința slavei cereşti

Dai mângâiere în întristări
Ştergi îndoială, ridici ocări.
Tu eşti vederea celor orbiți
Hrană şi apă la înflămânziți.

Eşti pacea sfântă a celor blânzi
Şi eşti puterea celor plăpânzi.
Sfinte Antoane eşti tot pentru noi
Scapă-ne de întristări şi nevoi.

TE SLĂVIM

Eşti pentru creştini, preasfinte
Pârgă de luare-aminte;
Sfânt exemplu de urmare
Pildă de cuminecare.

Căci împarți pe săturate
Apă sfântă şi bucate,
Trup şi sânge prea curat
Pe altare picurat.

Şi ne dărui vindecare
Pace şi iluminare.
Taina asta peste fire
Ne aduce mântuire

Roade neîmpuținate
Şi belşug de sănătate.
Pentru acestea te slăvim
Sfinte-Antoane-ți mulțumim!

CU TINE ALĂTURI

Creştinii ți se-nchină
Şi-n cor te preamăresc,
Căci eşti a lor lumină:
Un frățior ceresc.
Pe toți i-ajuți cu daruri
Şi mijloceşti minuni.
În cer, prinos de haruri
Nepieritoare-aduni.
Cu tine-alături, Sfinte
Să biruim ce-i rău,
De noi adu-ți aminte
Ne ia la sânul tău.
Cum ai ținut Prea sfinte
Divinul Prunc iubit
În brațele-ți cuminte,
Şi-n cânt L-ai adormit.
Şi ca pe-un înger gingaş
Zâmbind L-ai alintat
Deşi El e de-a pururi
Cerescul Împărat.

CEREASCA HRANĂ

Atât de generos şi blând
O, milostive frate,
E doar Cerescul Miel plăpând
Hrănind pe săturate

Din propriul Trup, din propriul Sânge
Cu vinul proaspăt înspumat
Şi pâinea ce pe-altar se frânge
Poporul pururi însetat.

Cerească hrană vin şi iau
Din veac, frate cu frate,
Ce îl mănâncă şi îl beau
Mulțimi nenumărate.

UNIȚI ÎN HAR

Eu vă rog stăruitor,
Sfinte-Antoane, sfinți iubiți
Să rămânem strâns uniți
Toți în harul sfințitor.

Voi să fiți mijlocitori,
Sus la Domnul pentru noi
Grabnicii ajutători
În necazuri şi nevoi.

Vin cu rugăciuni fierbinți,
Sfinților iubiți ,vă cer
Pe pământ ca şi în cer
În comuniune sfinți

Să rămânem strâns legați
Voi în ceruri, noi ,mai jos ,
Căci suntem cu toții frați
Ai preabunului Cristos.

MARTIR ÎN DORINȚĂ

În dorință-ai fost martir
Chiar de n-ai murit în chinuri
Ai plătit Iubirii bir
Celor mai Înalte Cinuri.

Căci mucenicia ta
S-a vădit a fi mai cruntă
Decât moartea cea mai grea
Unde zbuciume se-nfruntă

Nații multe-ai cucerit
Şi-al Iubirii ai fost Sfântul;
Pentru Domnul ai murit
Propovăduind Cuvântul.

În nevoi şi-n chin smerit
Cu răbdare şi migală
Tu în cer ai dobândit
O cunună ideală.